

Chương 5

“**D**ùng tay của tôi sao?” Khương Diệu ngơ ngẩn.

“Đúng vậy đúng vậy.” Đồng Tĩnh Niên chạy tới cầm lấy hai tay cô, lắc lắc vài cái: “Chị Khương à, chị giúp tôi một chút đi mà, tay tôi xấu như thế, cảnh này lại quay gần, chỉ một phút thôi”.

Thắt lưng của cô ấy cũng đong đưa theo, giống như kiểu đang làm nũng: “Chị Khương, chị tốt nhất mà, tôi sợ lúc phim truyền hình phát sóng, người ta nhìn thấy tay của tôi lại nói tay béo thế. Tay anh Phó lại đẹp như vậy, đôi lập rõ ràng họ nhất định sẽ cười cợt tôi, chị giúp tôi đi mà”.

Khương Diệu méo miệng, cười một cách rất khó khăn: “Nhưng tôi không biết diễn xuất”.

Đạo diễn Đông nhìn tay của hai cô gái này một lúc. Nói thật, tay của Đồng Tĩnh Niên đâu phải quá khó xem, vừa rồi cô trao đổi với ông, ông còn nghĩ, cô gái này có yêu cầu cao thế nhỉ, cung Xử Nữ à, chủ nghĩa hoàn mỹ chắc?

Nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy tay của cô trang điểm này, ông cũng phải tặc lưỡi một hồi, đúng là đẹp thật đẹp thật, mu bàn tay trơn mềm như đậu hũ, đầu ngón tay như trân ngọc, trắng sáng nhẹ nhàng.

Bình thường ông luôn gặp những ngôi sao nữ xinh đẹp, cho nên thẩm mỹ cũng cao hơn, với tư sắc của Khương Diệu, trong mắt ông cũng chỉ hơn người bình thường một chút, cho nên dù họ làm việc ở tổ phía sau, ông cũng chưa từng để ý đến em gái này.

Bây giờ nhìn kĩ lại, một đôi tay như vậy, đúng là hiệu quả sẽ tăng thêm không ít. Dù chỉ là một cảnh, cảnh càng đẹp thì càng tốt thôi mà.

Đạo diễn Đông cũng khuyên thêm mấy câu: “Tiểu Khương này, đâu cần cô phải diễn gì đâu, người ta không quay lên mặt cô, dù cô làm mặt quỷ cũng được nữa, chỉ cần nắm tay anh Phó là xong thôi”.

Nói xong liền kéo Khương Diệu tới chỗ quay phim.

Khương Diệu cười khở rồi thở dài một tiếng: “Này này đạo diễn Đông à, tôi không đi được”.

Đạo diễn Đông mắt húng liền chuyển sang tức giận: “Sao cô cứng đầu thế hả, nắm tay với đại soái ca đây! Bao nhiêu ngôi sao nữ bây giờ mong có lần nắm tay hán còn không được đâu”.

“Chị à, chị đi đi...” Đồng Tĩnh Niên cũng đi theo phía sau đẩy đẩy cô tới trước.

Cô gái này nhìn thì nhỏ mà khỏe thể không biết.

Khương Diệu dở khóc dở cười, cuối cùng cô đành phải xoay người lại, tránh khỏi hai người đang đồng tâm hiệp lực kia, đưa tay đầu hàng: “Rồi rồi, tôi diễn, tôi diễn đã được chưa?”

“Thế này mới đúng chứ!” Đạo diễn nắm chặt kịch bản, vui vẻ vỗ vỗ mấy cái lên lưng cô.

Ba người cùng đi tới bên đường nhỏ cạnh bờ hồ.

Phó Đình Xuyên và trợ lý của anh đã đợi ở đây một lúc, người phía trước thì đứng, người phía sau lại ngồi lên một tảng đá,

Đạo diễn Đông nói vọng tới chỗ thầy Ninh: “Này... Không cần quay lại nữa, bổ sung thêm cảnh quay gần nắm tay là được”.

Người quay phim hiểu ý gật đầu.

Đồng Tĩnh Niên rất phối hợp cởi áo sam và tay áo đưa cho Khương Diệu: “Chị mặc cái này và mang thêm cổ tay áo là được, không cần phải thay quần áo gì cho phiền”.

“Sao lại thế này?” Trợ lý Từ thấy có chuyện không thích hợp.

Phó Đình Xuyên cũng từ từ chuyển mắt sang bên này.

“Có thể sao thì thế thôi, cảnh này quay gần nên nhờ bàn tay xinh đẹp của Khương mỹ nữ quay thế”. Đạo diễn băng quơ nói.

Trợ lý Từ phì cười ra tiếng: “Đoàn làm phim này đúng là rất tuyệt!”

Đạo diễn còn tưởng anh ta khen mình đang chú trọng tới từng chi tiết, đặc ý nói: “Đó là đương nhiên rồi, cảnh anh Phó diễn sao lại không coi trọng được.” Ông nhếch cằm ý bảo Khương Diệu: “Tiểu Khương này, cô nâng tay lên cho thầy Phó nhìn xem đi, ngựa tốt phải có yên tốt, nhìn xem đoàn làm phim chúng tôi quan tâm sắp xếp này, phải tìm một bàn tay thật đẹp mới xứng với tay của anh đây”.

Trợ lý Từ sắp cười đến mức ngã chổng vó từ trên tảng đá xuống rồi.

Khương Diệu vén tay áo lên đưa tay ra giữa, hướng về phía người đàn ông mặc trường bào đang đứng thẳng ở kia.

Phó Đình Xuyên: “...”

Phó Đình Xuyên không nói gì, nhưng cũng nhanh chóng quay về chủ đề cũ: “Nhanh quay đi”.

“Lão Phó? Có thể quay à?” Trợ lý Từ cười tới mức đau bụng, chống đùi mới đứng thẳng dậy được.

“Vì sao lại không quay được chứ?” Phó Đình Xuyên liếc mắt, giống như muốn đánh vào bụng người kia một cái.

Đạo diễn và đoàn làm phim không hiểu gì, cho nên chỉ nghĩ trợ lý của Phó Đình Xuyên không thích hành động của Khương Diệu, vội vàng giải thích: “Không có việc gì đâu, chỉ nắm tay một cái thôi mà, không cần hành động gì hết, nắm tay thôi”.

Trong lòng Phó Đình Xuyên than thở: Đúng là cuộc nói chuyện của hai thế giới mà...

Khương Diệu mặc một chiếc áo sam rất lớn, nhưng tay áo bên trong vén lên đến khuỷu tay, phòng khi quay hình sẽ bị lộ.

Cô đưa tay lên tự chỉnh trang cho mình.

Nửa người trên mặc áo sơ mi trắng, phía dưới là quần ống đứng, bên ngoài lại là áo cổ trang, nhìn cách nào cũng thấy lạ đời.

Còn lạ đời hơn nữa khi cô sóng vai bên cạnh Phó Đình Xuyên.

Không, cũng không thể xem là sóng vai.

Cô miễn cưỡng được xem là một mét sáu, tóc buộc đuôi ngựa cao, đứng cạnh một người đàn ông cao lớn.

Đạo diễn Đông thông báo lần cuối: “Tiểu Khương này, lát nữa tôi nói quay, cô phải nắm lấy ngón trỏ của anh Phó, sau đó hai bước, anh Phó sẽ nắm lại, rồi dần dần mười ngón đan vào nhau, hai người đều phải đi chậm, cứ vài bước, vài bước, như đang tản bộ vậy, cố gắng tự nhiên là được, đến phần hậu kì sẽ cắt nối biên tập sau”.

“Được.” Khương Diệu gật đầu.

Đạo diễn Đông quan sát một lúc, không vội mở máy giống như muốn chờ cho họ có thời gian chuẩn bị.

“Phó tiên sinh, em không có kinh nghiệm, nếu diễn không tốt anh bỏ qua cho em nhé”. Khương Diệu khẽ chào hỏi Phó Đình Xuyên trước.

Phó Đình Xuyên nhìn thẳng về phía trước: “Ừ.”

Anh nói bằng giọng mũi, giống như dòng nước va vào đá, trôi vào lòng Khương Diệu, khiến nhịp thở của cô cũng bình thường đi không ít.

“Mở máy nhé –?” Đạo diễn Đông thử hỏi.

Phó Đình Xuyên gật đầu về phía mọi người.

“Quay!” Đạo diễn ra lệnh.

Một lần nữa tim Khương Diệu lại đập như sấm.

Trong lồng ngực như có đoàn xe lửa lăn qua, xình xịch, muốn nổ cả lỗ tai ra ngoài.

Bước đầu tiên... Hình như là kéo ngón tay anh thì phải?

Ngón trỏ của Khương Diệu vẫn nắm chặt cổ tay áo, tránh tay áo thùng thình rơi xuống dưới, ảnh hưởng đến hành động tiếp theo.

Lo lắng khiến cô không điều khiển được động tác của mình nữa, đầu ngón tay, rồi đến cả cánh tay đều trở nên run rẩy, bản tay từ từ vươn tới tay người kia.

Áp lực khiến đầu cô không suy nghĩ được gì nữa, cứ thế đưa tay ra lần mò.

Tay Phó Đình Xuyên đâu rồi?

Hình như cô không tìm được tay anh... thật muốn vén tay áo kia lên quá, xem tay anh đang ở chỗ nào.

Gió bên hồ thổi nhẹ, mặt Khương Diệu bắt đầu nhăn nhó, lòng bàn tay cũng dần chảy mồ hôi.

Mãi đến khi đầu ngón tay của cô cảm giác được hơi mát, cô biết mình cách làn da người đó rất gần.

Giống như nắm được ngọn cỏ cứu mạng, cô vội vàng muốn níu lấy bàn tay đó.

Ngay lúc sắp chạm đến ngón tay của Phó Đình Xuyên, người đàn ông này đột nhiên lùi tay lại. !

Giống như thứ vừa chạm phải không phải ôn hương nhuyễn ngọc mà lại là kim đâm vậy.

Toàn trường quay yên tĩnh, không thể lý giải được phản ứng của Phó Đình Xuyên.

“Anh Phó, sao lại né!” Đạo diễn cầm loa lên, lo lắng hỏi.

Phó Đình Xuyên phát tay áo qua lại, trong đáy mắt có vẻ rất lạnh lùng: “Tĩnh điện.”

“Ồ tĩnh điện à, giờ là mùa thu, rất dễ bị tĩnh điện đó”. Đạo diễn Đông hiểu ra thì cười cười: “Không có việc gì, quay lại.”

Khương Diệu cúi đầu, nhìn xuống tay mình. Cô đang đưa bàn tay một lúc, có phần không tin.

Vừa rồi, thật sự... là tĩnh điện sao?

Kết thúc ngày quay đầu tiên.

Phó Đình Xuyên tẩy trang, cởi diễn phục, giống như thường ngày, anh đi về với trợ lý Từ, vội vàng đi lên xe.

Từ Triệt là trợ lý của anh, cũng là lái xe.

Đương nhiên, đó cũng là một người anh em thân thiết.

Từ Triệt khởi động xe, đi ra đường lớn.

Phó Đình Xuyên nhìn khung cảnh lướt qua, lười biếng tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay nội dung quay không nhiều, anh cũng không thấy mệt.

Trên đường về, Từ Triệt im lặng nhìn anh mấy lần qua kính chiếu hậu rồi hỏi: “Lão Phó, cậu khỏe không?”

“Ừ...” Âm thanh phát ra từ khoang mũi, lười biếng.

“Lần thứ hai không phải đã diễn tốt rồi sao, cậu đừng nghĩ nhiều, chỉ một lần thôi. Hơn nữa, giờ người hóa trang cho cậu cũng đổi thành người khác rồi, cô gái kia cũng không thể chạm tới cậu được, bình thường đi lão Phó à”. Từ Triệt hiếm khi không trêu chọc anh.

Phó Đình Xuyên không trả lời, cũng không nhúc nhích.

Trước tầm mắt tối đen, anh nhớ lại bàn tay của cô gái đó.

Cánh mười ngón đan vào nhau, năm ngón tay của cô cẩn thận len vào kẽ tay anh....

Giống như những con cá nhỏ, trượt nhẹ nhàng.

Làm cho người ta không thể không nắm chặt, không muốn buông ra.

Đầu ngón tay anh vuốt nhẹ lòng bàn tay cô, hơi lạnh.

Bàn tay đó không phải mềm mại như không có xương tay, anh có thể cảm nhận được khung xương nhỏ bé yếu ớt đó, giống như chồi xanh nho nhỏ, được anh nắm hết trong tay, chỉ cần hơi dùng sức sẽ bị bẻ gãy.

Mà anh lại muốn làm như thế, hận không thể đè ép xương thịt cô vào trong da mình...

Hận không thể dẫn dắt cô chạm vào cơ thể anh, nhiều nơi khác...

Dừng lại.

Hai tay Phó Đình Xuyên đặt lên mặt, chà chà xát xát, rồi vội vàng rót ly nước bên cạnh, uống một lúc nửa bình nước lạnh cho hạ hỏa.

Nhịp tim dồn dập như sắp có phản ứng sinh lí.

Người bạn phía trước vẫn chuyên chú lái xe, anh lại ngồi phía sau suy nghĩ bậy bạ.

Suốt một buổi chiều quay phim, anh cố gắng không để mình xúc động.

May mà anh đè nén được.

Ba mươi sáu tuổi lại có thứ ham mê vắn vẹo này, vì sao lại không có cách nào chữa khỏi hoàn toàn được chứ.

Từ khi Phó Đình Xuyên có nhận thức đến nay, chỉ cần người khác phái nào có một bàn tay đẹp, anh đều dễ rơi vào tình trạng phấn khích về tinh thần và thể xác, lo lắng kích động, nói tóm lại chính là hưng phấn.

Trong vòng luẩn quẩn này, anh luôn cố gắng che giấu và đè nén ham mê kì quặc này, không phải chưa từng gặp được nữ diễn viên nào có bàn tay đẹp, nhưng mà anh đều có thể khắc chế được, tránh có quá nhiều tiếp xúc tay chân.

Diễn viên rót cục cũng chỉ là diễn kịch, cho nên không phải lúc nào cũng cần thật tình.

Hơn nữa, lúc trước, anh từng tham gia một đợt trị liệu tâm lý trong thời gian dài.

Anh tưởng rằng mình đã khá hơn.

Mãi đến khi nhìn thấy tay Khương Diệu.